

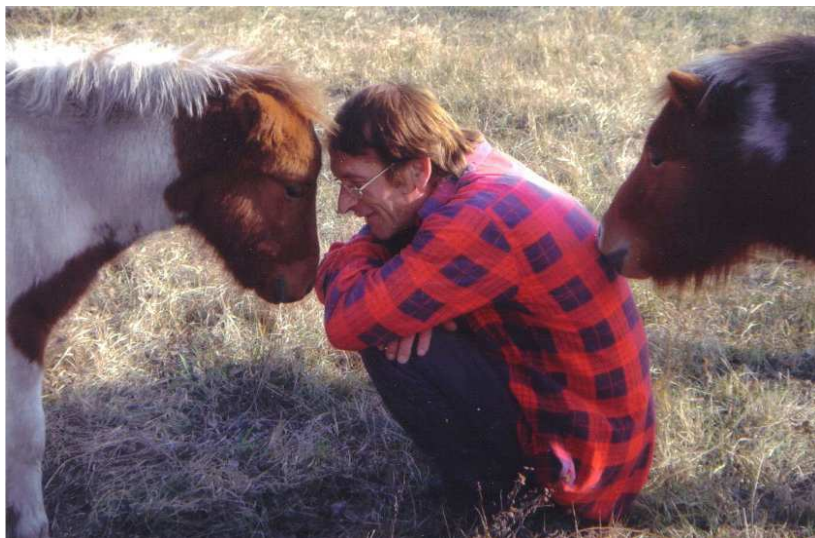
Prolećni izveštaj 2007.

Dragi prijatelji životinja,

poslednji meseci su ponovo prošli veoma brzo. Skoro da i nije preostalo vremena da se porazmisli o svim svakodnevnim događajima. Uprkos tome ću pokušati da napravim mali pregled prošlih događaja.

Došao je do mene poziv za pomoć vlasnika zoološkog vrta u Kolutu, blizina hrvatske granice. Jedna srpska zaštitnica životinja, koja se posvetila spasavanju medveda, donela im je ranije dva mlada medveda oslobođena iz zoološkog vrta u Beogradu, sa molbom da ih uzmu privremeno dok ona ne nađe trajni smeštaj za obojicu. Napravljen je mali kavez.

Vreme je prolazilo, izostalo je plaćanje za troškove hrane, a na kraju dotična gospođa nij htela više ni da čuje o njenom obećanju da će medvede ponovo uzeti. Gospodin Mirić, koji jedva da je imao novca za njegove druge životinje, nije znao kako da dalje hrani dva odrasla medveda, a da ne pominjemo ispravno držanje.

Kada sam ga posetila bilo mi je drago kada sam videla da gospodin Mirić zaista voli svoje životinje i da uprkos ograničenim sredstvima ulaže veliki napor da životinjama bude lepo. Većina životinja živi u velikim prostorima.

Gospodin Mirić u dijalogu sa svojim ponijima.

Sasvim drugačija situacija je sa medvedima: Njihovo držanje je bilo katastrofalno: Oba medveda su boravila u malenom kavezu od 4 x 5.5 m, na golom betonskom podu, iz godine u godinu bez svake zaštite od nevremena. Gospodin Mirić me je zamolio za pomoć oko izgradnje novog prostora.

Jasna i Balu u njihovom starom kavezu.

S obzirom na to da ni našem udruženju ne cvetaju ruže, morali smo da se damo u potragu za sponzorima.

Na sreću medvedi uživaju velike simpatije ljudi, tako da smo zahvaljujući pristanku za sponzorstvo jedne fondacije i uz pomoć jedne austrijske organizacije za zaštitu životinja skupili sredstva za troškove materijala. Zbog blagog zimskog vremena uspeali smo da na vreme izgradimo, tako da su Jasna i Balu već početkom 2007. mogli da se usele u svoj novi dom od skoro 2000 m².

U jednom delu toga je posađena šumica, gde se medvedi mogu povući. I betonirana pećina, bazen od oko 10 x 5 m i različite sprave za igranje pripadaju prostoru. Posetioци imaju samo sa jedne strane pristup njihovom životnom prostoru.

Mrka medvedica Jasna i Balu, polu beli polu mrki medved, su se savršeno uklopili u svom utočištu. Šećkaju se ceo dan, igraju se svim mogućim i bacaju se u bazen. Konačno mogu da se kreću i da budu srećni (koliko je to moguće za zarobljenu životinju).

Balu uživa pre svega u bazenu.

S obzirom na to da je saradnja sa gospodinom Mirićem bila uspešna i da je usvojio naše predloge u vezi sa boljim držanjem životinja, mogli smo sa minimalnim troškovima da poboljšamo i životne prostore nojeva i ponija, tako da je sada nastao lepši park koji je primer i za zapadne standarde. Uprkos tome, gospodin Mirić se mora dalje potruditi oko svakodnevnog finansiranja svojih životinja.

Jasna i njena omiljena auto - guma.

Kao dan i noć su odnosi u zoološkom vrtu u Kolutu (gospodin Mirić) i oni u Adi. Kako je veće naznačeno u Božićnom izveštaju 2006, tamo životinje vegetiraju u najgorim uslovima. Sigurno se pitate zašto onda nismo prvo pomogli životinjama u Adi. Problem je to što tamo ne možemo da

preduzmemo građevinske promene u korist životinja bez saglasnosti gradske uprave. Od prošlog decembra, naime, čekamo na to.

Usamljeni slepi majmun iz Ade.

Životni prostor bizona je velika bara.

Iako sam čvrsto odlučila da u naše prihvatilište u Đurđevu više ne uzimam velike životinje iz razloga prostora i novca, ponovo su se pojavila dva hitna slučaja, koje nisam mogla da odbijem.

Nimfa je došla prva. Ona se dugo godina uspešno takmičila u trkama sa preponama. Od kada se „penzionisala“ bila je strašno zapostavljena i trebalo je da bude poslata u klanicu. Jedan od radnika štale se sažalio na Ninfu. Molio me je stalno da preuzmem konja da posle tako puno godina rada bar starost može da provede u miru i slobodi. Kako sam na to mogla da kažem ne?

Onda su me pre oko dve nedelje u sred noći pozvali telefonom, jedan ciganski konj je kolabirao na ulici (Romi rade delom i noću i skupljaju stari papir.). Ako hoću, mogu da dođem i da ga „pokupim“. Našli smo mršavog, crveno – smeđeg konjića koji leži na ulici. Naravno, „morali“ smo da ga prihvatimo. Sada polako negujemo malog Šajena. On sme kao jednini konj da potpuno slobodno pase u malom parku ispred prihvatilišta. Glava mu se jedva vidi. Uvek je dubogo zabijena u travu, gde jede i žvaće. A kada ne jede, leži Šajen ispružen na zemlji i spava duboko, tako da smo već nekoliko puta dotrčali da vidimo da li je uopšte još živ.

Nimfa kod nas

Okolo pasa uvek ima najviše posla. To je stalno dolaženje i odlaženje. Skoro svakodnevno se nove životinje predaju, često u jednom stanju.

Naročito me je razbesnela sudbina Nikija. Pre nekoliko nedelja pozvali su nas na groblje u Žabalj. Tamo je ležao povređen pas, kojeg je njegova vlasnica vezala za auto i htela da ga pregazi. Našli smo Nikija sa slomljenom nogom i otvorenom smrvljenom šapom. Bio je u velikim bolovima. Još su mi se gore činile povrede duše. Iz očiju mu je izbijao čist užas. Dok su kod nas u prihvatilištu polako zarastale telesne povrede, na Nikijevom licu su se još videli duševni bolovi.

Prijavili smo nekadašnju Nikijevu vlasnicu i nadamo se da će biti strogo kažnjena za svoje sramno delo.

Ono što je neverovatno u ovoj priči je da je ove zime upravo isto mučenje životinje uradio jedan čovek, što je javno objavljeno u celoj zemlji na jednoj celoj novinskoj stranici. On je svog psa najpre nožem i sekirom povredio, a onda ga na smrt vukao autom. U članku je stajalo da je čovek osuđen na 6 meseci zatvora. Ipak, umesto da se zaplaši time, luda vlasnica Nikija je prekopirala užasan čin...

Veoma me vesele moje svinje. Opšte je poznato da nije jednostavno svinje različitog porekla držati zajedno u jednom krdu. To može dovesti do teški brobi i povreda. Nešto sam bila sumnjičava zbog toga kada smo našu tufnastu Tancin, najmlađu, ali u međuvremenu već veliku svinju, hteli da spojimo sa ostalima.

Na početku je Tanzin morala da poklekne pred demonstracijom moći oko 400 kg teške Belke. Ali sad se mogu videti kako jedna pored druge leže na suncu, spavaju ili se kupaju. Samo kada jedu je velika matora još uvek šef i gleda da

ona dobije prvi zalogaj. Ipak, mladi tim je to prihvatio i pušta je da izabere mesto gde će jesti, a oni se slave iz drugih valova.

Tanzin je uspešno porasla.

Sa svinjama je kao i sa drugim životinjama. Nema kraja i mogla bih uvek iznova da uzimam nove. Svaka od njih je to zaslužila. Ali naše mogućnosti su nažalost veoma ograničene, tako da moram uvek da razmislimo kako najbolje da se angažujemo da naša pomoć stigne do što je moguće više životinja. Dobri rezultata se javljaju ako se gazdinstva ubede da se na pravi način drže i brinu o svojim životinjama. Nažalos to je težak i naporan posao koji je često povezan sa razočarenjima. Ljudi su jako često nemarni i neosećajni.

Tako sam ponovo bila očajanja kada sam u martu obišla deponiju smeća grada Bečeja. Mali grad želi da reši na human način svoje probleme napuštenih pasa. Zbog toga već više meseci razgovaramo sa opštinom i novo osnovanim Društvom za zaštitu životinja u tom mestu. Naime, ja sam mislila da je preko ovih kontakata i sa osvrtnom na novo rešenje već došlo do manjih promena razmišljanja. Ali ono što sam zatekla na deponiji, je uništilo sva ova razmišljanja.

Tu se nalazio mali metalni kavez, podeljen po sredini, sa dva psa unutar njega. Desno se zbila potpuno preplašena stara kuja, kuće pored je bilo mrtvo, mučno izgladnelo i bez vode. Psa koji je još bio u životu, Benny, uzeli smo sa sobom. Tako kako je kod nas jeo i pio, nije danima ništa dobio da jede i pije. Odmah sam pozvala na razgovor opštinu i Društvo za zaštitu životinja iz Bečeja. Oni su „mislili“ da ostave svoje stare metode, stavljanje u kaveze i izgladnjivanje (!!), dok se planirana nova stanica za hvatanje ne izgradi!

Sigurno da mislite, dragi švajcarski prijatelji životinja, da nema nade da će se ovde nešto promeniti. Ni ja ne mogu sigurno da predvidim uspeh, ali znam, da je u Zrenjaninu isto tako počelo i da nisam ni sanjala da će novo prihvatilište dobro raditi i funkcionisati.

Benny u Bečeju...

...i u prihvatilištu.

Kao nekada u Zrenjaninu idemo da hranimo pse svakodnevno i tako vršimo moralni pritisak. Pokušavamo da se brinemo i smestimo pse i da ostanemo u dobrom kontaktu sa opštinom. Planiran je sličan, ali značajno manji prostor nego u Zrenjaninu. Nadamo se da još ove godine dobijemo neopodne dozvole za novo prihvatilište. Velika prepreka ipak još uvek postoji: **Mi, to znači naše Društvo za zaštitu životinja, nemamo dovoljno novca da bi počeli ovaj novi projekat.** Ja opštini u Bečeju nisam ništa o tome rekla, jer ni u kom slučaju ne želim time da ugrozim napredak projekta.

Kako sam već pomenula u Božićnom izveštaju, trenutno imamo veliki finansijski problem, izazvan velikim poskupljenjima u Srbiji i sve lošijem menjačkom kursu između franaka i dinara.

Kako smo i sami utvrdili ove zime, puno je lakše da se skupi novac za novo sklonište za medvede nego za pse lutilice.

Nebrojene bezimene životinje, ali ne manje osetljive i vredne, duše pasa i mačaka, puno ljudi teže prihvataju, dok dva smešna, razigrana medveda lako osvoje naša srca.

Novi način rada prihvatilišta u Zrenjaninu postao je primer za druge Opštine. Puno gradova želi da problemu pasa lutilica priđe na sličan način i posvuda nastaju nova društva za zaštitu životinja. Životinje još uvek nemaju direktnu korist od tih novih brojnih inicijativa. Šteta bi bilo da zbog naših finansijskih problema (u Srbiji generalno svuda nedostaje novac), sada kada konačno dolazi do zamaha u našim projektima, isti budu još u začetku uništeni. Znam da ne možemo da pomognemo svuda, ali posle 20 godina truda i posla, prilično sam frustrirana, ako sada, kad konačno ima ljudi i opština, koje nešto hoće da urade, mi zbog nedostatka novca ne možemo ni minimalno da pomognemo.

Šta Kičma (desno) ima da prigovori Eliasu?

Želima Vam lepo proleće i zahvaljujem Vam se srdačno unapred za svu Vašu – i onu malu – podršku.

Srdačni pozdravi u ime životinja.

M. Bukner

i životinje

